

ADIM X

Muhammet Lütü Kaya

Babama...

SES

BİR AVUÇ İNSANIN MUTLULUĞU

LACİVERT ELBİSELERİM

İYİ BİRİ

ADIM X

OTUZ ALTINCI GÜN

PAMUK EKMEK

SİLGİ

SEVGİ-KADIN

KATİL

SON

SES

Bir kadın konuşuyordu.

Frekanslar karışmış gibi, müziğe karışıyordu kadının sesi. Radyoyu kurcaladım. Olmadı. Hangi kanala geçersenem geçeyim kadın konuşuyordu.

Radyoyu kapadım. Kadın hala konuşuyordu.

Ne dediğini anlamıyordum. Fısıltı gibiydi. Konuşuyordu.

Zihnimin derinlerinde bir yerde bir kadın konuşuyordu. Ne söylediğini anlamasam da çoktan kapılmıştım onun sesinin büyüüne.

Zihnimdeydi, ama sanki uzakta bir yerdeydi. Beni çağırıyordu. Konuşuyordu. Bir fısıltı gibi.

Zihnimdeydi ama uzakta bir yerdeydi. Sesini takip ediyordum ve yaklaştıkça daha da heyecanlanıyordum.

Bir kadın konuşuyordu zihnimde ve uzakta bir yerden beni çağırıyordu. “Hayır” diyemiyordum ona. O çağırıyordu ve ben biraz daha baskı yapıyordum arabamın gaz pedalına. Neresi olduğunu bilmediğim bir yola girmiştim. Hiçbir şey görmüyordu gözüm. Görmek de istemiyordum. Kadın konuşuyordu ve ben ona gidiyordum.

Bir kadın konuşuyordu zihnimde. Daha önce hiç görmediğim bir yerde. Cennetten bir bahçe gibi, suları şarıl şarıl akan, her bir yanı türlü çiçekle bezenmiş bir yerde. Uzakta bir hayal gibi görüyordum kadını.

Beni çağırıyordu ve kaçıyordu benden. O kaçtıkça ben ona kavuşmayı daha çok arzuluyor daha da hızlanıyordum. Kayıtsız

kalamadı vuslata susamış halime. Durdu. İyice yaklaşmıştım ona. Arabamı durdurdum ve yürümeye başladım.

İyice yaklaşmıştım ona ve o hala konuşuyordu. Büyülenmiş gibi ona bakarken, yıllarca evvelinden tanıyormuşum gibi rahatça yürüyordum yanına.

Kadın konuşuyordu ve kelimeleri büyülü bir enstrümandan çıkan notalar gibiydi. O konuşuyor ve müzik iyice işliyordu ruhuma. Artık ruhumu ona teslim ettiğimi hissediyordum. Onundum.

Beyazlar içindeydi. Her tarafından tüller sarkan beyaz bir elbise, kızıl-kahve saçları hemen hemen aynı tonlarda dudakları ve bembeyaz teni ile salınıyordu cennette.

Yemyeşil gözleri doğaüstü güzelliğini tamamlıyor ve o gözler ile ta kalbimin derinliklerine bakıyordu. Biliyordu ona aşık olduğumu, görebiliyordu.

Yıllarca tarifsiz kalmış aşkım karşısında sarhoş bir halde uzattım ellerimi.

Kadın konuşuyordu ve her kelime farklı bir nota olup eşsiz bir müziğe dönüşüyordu. Mutluydu ve mutluydum. O konuşuyordu ben susuyordum.

“Onlar” dedim aniden. Kadın sustu, müzik sustu, kuşlar sustu, nehir sustu, kainat sustu...

“Onlar” dedim bir daha. İki damla yaş oldu kelimelerim kadının gözlerinde.

“Onlar” dedim bir daha. Kadın ağladı, yerler ağladı, gökler ağladı, kuşlar ağladı, nehir ağladı, kainat ağladı...

Ben ağladım, hepsi sustu...

“Git” dedi. “Son kez git.”

Ilık bir buse ile dokundum dudaklarına. Ölümsüzlüğü tattım.

Usulca bıraktım hayalimin ellerini. Kimsesiz bir damla yaş doldurdu gözlerimi ve onları kapadım, sessiz sedasız süzüldü gözyaşlarım yanağımdan aşağıya.

Gitmeliydim, son kez gitmeliydim. Gözlerimi açtım, gelmiştim. Evimin kapısındaaydım. Kapı yarı açtıktı, kapının önünde onlarca ayakkabı vardı ve içeriden ağlaşmalar duyuluyordu. Kapının aralığından içeriye girdim, ağlaşanlar, feryadı yeri göğü inleyenler...

Oğlum ağlıyordu bir köşede, o da benim gibi ne olduğunu anlamamış ağlıyordu. Annesine seslendim, duymadı. Bir daha seslendim, yine duymadı. Ona yaklaştım, o da ağlıyordu. Annem, kardeşim ve herkes ağlıyordu. Beni umursamamışlardı bile. Görmemişlerdi belki. Oğluma gittim, yüzünü avuçlarıımın içine aldım, gözlerindeki yaş sildim. Benim elim ıslandı ama onun gözyaşları hala yanağındaydı. Ne olduğunu anlayamıyordum. Neden herkes buraya toplanmıştı? Neden hepsi ağlıyordu?

Bir müddet oğlumla ilgilendikten sonra erkeklerin oturduğu odaya gittim. Kalabalıkta bulduğum daracık bir yere iliştim. Birileri babama “nasıl oldu” diye soruyordu. Gözyaşlarından fırsat buldukça onları cevaplayan babam; “çok hızlı araba sürerdi, ama hep dikkatliydi, iyi bir şofördü. Nasıl olmuş biz de pek bilmiyoruz ama önündeki kamyonu çarpmış.” Odadaki yabancılardan biri –en azından ben tanıımıyordum- “tek oğlunuzdu değil mi?” diye sordu. Evet ben tek oğluydum

babamın, ama neden sordu bu adam, kazayla ne alakam vardı benim?...

Bir sürü insan girip çıkıyordu eve, girerken ve çıkarken “başınız sağ olsun” diyorlardı, hep benden bahsediyorlardı.

Ve kadın tekrar konuşmaya başladı.

Anladım.

Ben ölmüştüm. Kadın ecelimdi ve ben ölümüne aşıktım.

BİR AVUÇ İNSANIN MUTLULUĞU

(Babalar ve kızlarına)

Yıldızların kaderine terk ettiği bir geceydi o gece.

O gece kıızıla boyalı dolunayın hüküm sürdüğu bir geceydi.

O gece kan kokusuna eşlik eden canavar hırıltılarının kalplere korku ile hükmettiği geceydi.

Ağustosun sıcağına inat cehennemde yanacaklar için buz gibi bir geceydi. O gece cehennemlikler için dünyada ısınmanın haram olduğu geceydi.

O gece rüzgarın şehri tüm kirlerinden arındırmaya yeminliymişçesine delice estiği geceydi. Ve o gece yağmur tüm lekelerini söküp götürüyordu yer yüzünün.

Kökleri toprağın derinlerinde yer bulamamış ağaçların rüzgara teslim oluşunu izliyordu kainat.

Karanlıklar arasında birkaç insanın korku içinde bekleyişinin gecesi idi.

Kadınlar ürkek bakışlarla uğurluyordu kocalarını rüzgarın içine. Evler yavaş yavaş boşalıyor kapı artlarında kadınlar korkunç bir bekleyiş ile kalıyordu.

Herkes oraya doğru gidiyordu.

Oraya...

Küçücük mezarların açıldığı yere.

Kendileri için cehennemin doğduđu yere.

Küçük bir çocuk koşuyordu, bazen rüzgarla kanatlanarak uçuyordu.

Küçük bir oğlan çocuğu koşuyordu evler arasında. Kapıları çalıyordu sıra ile.

Tık... Tık... Tık...

Tık... Tık... Tık...

Henüz 12- 13 yaşlarındaki kızın hayatında ilk kez giydiği topuklu ayakkabılardan gözlerini ayıramadan attığı adımlarla çıkan ses yarıdan fazlası boş olan salonun duvarlarında inliyordu.

Ucuz, pazardan alınmış bir çift ayakkabıydı. Değerliydi onun için. İlkti.

Küçük kız topuklarının sert zeminle buluştuğu esnada çıkardığı o öksüz sesi hep duymak istermişçesine yerinde duramıyordu. Oradan oraya koşturup duruyor, insanların bakışına aldırmadan ara sıra durup eteğini hafifçe kaldırarak ayakkabılarına bakıyordu. Ayaklarını sağa sola hareket ettirip iyice inceliyordu onları, zaten insanlar da ona bakmıyordu. Kimse ona bakmıyordu. Burada bulunan herkes en az o ve ailesi kadar fakirdi.

Kendisine birkaç beden büyük olan ve dizleri hizasında son bulan eteğinin belini katlayarak kısalttığı belliydi. Işığın değişik açılarında beyaz gömleğinin altında kalan katlanmış kısmı görülüyordu eteğinin.

Küçük kız topuklarının sert zeminle buluştuğu esnada çıkardığı o öksüz sesi hep duymak istermişçesine yerinde duramıyordu. Oradan oraya koşturup duruyor, insanların bakışına aldırmadan ara sıra durup kendini süzüyordu.

Gömleğini düzeltiyor, dizlerinden aşağı doğru kayan eteğini çekiştirip biraz daha kısaltıyordu. Zaten insanlar da ona bakmıyordu, biri hariç.

Bir adam. Kirli sakallı, hafif kilolu. Güzel bir yüzü var. Gözlerinde hüznle karışık bir ışık. Mutlu bir adam, tüm mutsuzluklarına rağmen. Üzerinde üç beş yıl önce alındığı halde sadece birkaç kez giyilmiş bir takım elbise.

Elbisesi aksayan ayağına inat üzerine yakışmış bir adam.

Hayatında birkaç kez takım elbise giymiş bir adam.

Adam süzüyordu kızı.

Adam seviyordu kızı.

Adam kızının mutluluğu ile mutlu oluyordu.

Adam, kızın babasıydı.

Henüz girdiğimiz salonda bizi, 12- 13 yaşlarındaki kızın hayatında ilk kez giydiği topuklu ayakkabılardan gözlerini ayıramadan attığı adımlarla çıkan ses karşılamıştı.

Bir avuç insan vardı içeride.

Bizim içine sığamadığımız,

Bizim içine sığamayacağımız bir avuç insan.

Yarıdan fazlası, hatta çok daha fazlası boş olan salonda, diğerlerinden biraz uzakta bir masada bulduk kendimizi.

Bir oğlan çocuğu, askerlik çağında. Mavi kotu, üstten iki düğmesi açık olan siyah gömleği ve onun üzerinde düğümü göğüs hizasına denk gelen beyaz bir kravatla bir oğlan çocuğu.